

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/51/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4117224544
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Pribula
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4117224544.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Pribulu a sudcov JUDr. Borisa Minksa a JUDr. Olivera Kolenčíka v spore žalobcu: P. X., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom D., O. XXX/X, zastúpený O. A., bytom N., H. XXXX/X, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpený JUDr. Katarínou Hegedúšovou, advokátkou, so sídlom Bratislava, Majerníkova 3/A, IČO: 42 185 190, o určenie neplatnosti právneho úkonu, o ochranu práv spotrebiteľa, o určenie, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o neplatnosť spotrebiteľskej zmluvy č. 406300204, o zaplatenie finančného zadost'učinenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra z 31. júla 2018, č. k. 18Csp/203/2017-94, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti výrokov o určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru zo spotrebiteľskej zmluvy č. 406300204 zo dňa 21. 03. 2012, o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 70 eur a primerané finančné zadost'učinenie vo výške 150 eur, ako aj výroku o náhrade trov konania z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1.1. Okresný súd Nitra (súd prvej inštancie podľa § 12 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) rozsudkom z 31. júla 2018, č. k. 18Csp/203/2017-94, určil, že úver zo spotrebiteľskej Zmluvy číslo 406300204 zo dňa 21. 03. 2012 je bezúročný a bez poplatkov.

1.2. V časti určenia, že Dohoda o zrážkach zo mzdy dlžníka zo dňa 21. 03. 2012, o určenie, že spotrebiteľská Zmluva číslo 406300204 zo dňa 21. 03. 2012 je neplatná, konanie zastavil.

1.3. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 70 eur do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

1.4. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadost'učinenie vo výške 150 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

1.5. Vo zvyšku žalobu zamietol.

1.6. O trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil s poukazom na § 137 písm. c/ CSP, § 52 ods. 1, § 451 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“), § 1 ods. 2, § 2 písm. g/, § 9 ods. 2 písm. f/, i/, j/, k/, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoSU“) a § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

3.1. V odôvodnení rozsudku poukázal na to, že žalobca sa žalobou z 03. 07. 2017 domáhal určenia neplatnosti Dohody o zrážkach zo mzdy a spotrebiteľskej zmluvy, určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti, uloženia povinnosti žalovanému zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy, a aby súd zaviazal žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 72 eur a zaplatiť 500 eur ako primerané finančné zadostučinenie.

3.2. Žalobu odôvodnil tým, že na základe zmluvy o úvere mu žalovaný umožnil čerpať úver 1 000 eur so splatnosťou na 41 splátok, s výškou mesačnej splátky 173 eur, pričom celková čiastka, ktorú mal ešte zaplatiť je vo výške 7 642,59 eura. Úverová zmluva nemala zákonné náležitosti a je v rozpore s ustanoveniami zákona o spotrebiteľských úveroch. Zmluva obsahuje neprijateľné podmienky, predovšetkým v zmluve nie je uvedená správna výška RPMN, splátka nie je rozdelená na istinu, poplatky a nie je uvedená ani končená splatnosť úveru. Zo zmluvy nie je zrejmé, aká výška splátky pripadá na splátky istiny úveru, aká na splátky úrokov, aká na prípadné iné poplatky, nie je teda zrejmé, v akej celkovej výške sú tieto položky nákladov spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom zahrnuté v sume 7 642,59 eura, ktorá podľa zmluvy predstavuje sumu celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Pretože žalovaný porušil spotrebiteľské práva je povinný zaplatiť finančné zadostučinenie 500 eur a vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 72 eur.

4. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie, z ktorého zistil, že žalobca ako dlžník a žalovaný ako veriteľ uzavreli dňa 21. 03. 2012 Zmluvu o úvere, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 1 000 eur, ktorý sa žalobca zaviazal vrátiť žalovanému v 10 mesačných splátkach vo výške 176 eur. V zmluve sa žalobca zaviazal uhradiť poplatok 730 eur. Žalovaný žalobcovi peňažné prostriedky umožnil čerpať a žalobca vrátil celkom sumu 1 072 eur.

5.1. Uznesením č. k. 18Csp/203/2017-24 z 24. júla 2017 súd prvej inštancie návrh na nariadenie neodkladného opatrenia z 03. 07. 2017 odmietol. Žalobca zobral späť žalobu v časti určenia, že Dohoda o zrážkach zo mzdy dlžníka z 21. 03. 2012, o určenie že spotrebiteľská zmluva číslo 406300204, z 21. 03. 2012 je neplatná a žiadal konanie v tejto časti zastaviť. Súd prvej inštancie podľa § 145 ods. 2 CSP konanie v tejto časti zastavil.

5.2. Uviedol, že žalovaný vo vyjadrení vzniesol námietku miestnej nepríslušnosti, pričom miestne príslušným je podľa tvrdenia žalovaného Okresný súd Bratislava I. Ako dôvod uviedol, že žalobcovi nemožno priznať postavenie spotrebiteľa, pretože uzatvorená zmluva nemala charakter spotrebiteľskej zmluvy. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzatvorená Zmluva o úvere, pričom ide o spotrebiteľský vzťah. Konštatoval, že aj v rámci skúmania miestnej príslušnosti je potrebné uprednostniť výklad, ktorý je na prospech spotrebiteľa. Jednoznačne dospel k záveru, že je daná miestna príslušnosť Okresného súdu Nitra.

5.3. Ďalej konštatoval, že naliehavý právny záujem na určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou nebolo potrebné preukazovať, pretože tento vyplýva z osobitného predpisu a to zákona o spotrebiteľských zákone § 11 ods. 4 Zákona o spotrebiteľskom úvere.

6.1. Z vykonaného dokazovania považoval za preukázané, že zmluva o úvere neobsahovala obligatórne zákonné náležitosti podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ. V zmluve nebola uvedená konečná splatnosť úveru a doba trvania zmluvy. Poplatok je vo výške vyššej ako 50 % samotného poskytnutého úveru, preto mal byť v zmysle § 2 písm. g/ ZoSÚ zahrnutý do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, a teda aj do ročnej percentuálnej miery nákladov. Zmluva neobsahovala RPMN, čo zákonodarcu v zmysle §11 ods. 1 písm. b/ a d/ ZoSÚ spája so sankciou v podobe bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru. Z uvedeného dôvodu dospel jednoznačne k záveru, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, preto žalobca mal nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobcovi bol poskytnutý úver vo výške 1 000 eur, žalobca celkovo uhradil sumu 1 070 eur. Z dôvodu, že súd určil, že zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov, za bezdôvodné obohatenie považoval plnenie nad rámec poskytnutého úveru vo výške 70 eur (rozdiel medzi schváleným úverom 1.000 eur a sumou, ktorú žalobca žalovanému uhradil 1 070 eur), ktoré musí žalobcovi podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka vydať. Vo zvyšku žalobu zamietol, pretože žalobca sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 72 eur, avšak neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že uhradil celkovo sumu žalovanému vo výške 1 072 eur.

6.2. Žalobca si úspešne uplatnil porušenie svojho práva ustanoveného podľa osobitného predpisu a žiadal primerané finančné zadostučinenie vo výške 500 eur. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o výške a dôvodnosti primeraného finančného zadostučinenia posudzoval intenzitu zásahu žalovaného do práv

žalobcu ako spotrebiteľa. Spotrebiteľ nebol povinný preukazovať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože Zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie nie v prípade vzniku ujmy, ale už vtedy, keď mu ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla. Je aj sankciou postihujúcou žalovaného ako dodávateľa finančnej služby, ktorú dodal vadne. Prvoinštančný súd považoval finančné zadosťučinenie v sume 150 eur za primerané, pretože priznaná suma 150 eur zodpovedala svojmu účelu, teda poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

7. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 2 CSP s poukazom na úspech a neúspech strán sporu, ktorý bol približne rovnaký, keď aj čiastočné späťvzatie žaloby vyhodnotil ako neúspech žalobcu, pretože k čiastočnému späťvzatiu žaloby neprišlo pre správanie sa žalovaného.

8.1. Proti tomuto rozsudku v časti výrokov I., III. a IV. podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, žiadajúc odvolací súd, aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietal, že pokiaľ ide o posúdenie nesprávne uvedenej RPMN, dospel súd k nesprávnemu záveru. Uvedená RPMN je vypočítaná v súlade s prílohou č. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch podľa vzorca platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy so vstupnými údajmi uvedenými v zmluve. Zákon v čase uzatvorenia zmluvy o úvere nestanovil maximálne možnú prípustnú výšku odplaty. Ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. júnom 2014, odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi sa riadi podľa predpisov účinných do 31. mája 2014. Pokiaľ bola spotrebiteľovi poskytnutá pôžička alebo úver na základe zmluvy uzavretej do 31. 05. 2014, obmedzenie výšky odplaty sa neaplikuje. Regulácia odplaty sa riadi § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutia peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

8.2. V súvislosti s namietanou výškou odplaty za poskytnutie a vrátenie peňažných prostriedkov, tento v čase uzatvorenia zmluvy o úvere dlžníkovi vyhovoval, keďže nič voči jeho výške nenamietal, zmluvu o úvere uzatvoril a peňažné prostriedky od žalovaného prostredníctvom obchodného zástupcu prevzal. Teda bolo na dobrovoľnom rozhodnutí dlžníka, či na dané podmienky úverovej zmluvy pristúpi alebo nie. Do pozornosti odvolacieho súdu dal Rozsudok Súdneho dvora z 09. 11. 2016 C - 42/15.

8.3. Opätovne poukázal na jednotlivé tvrdenia ohľadom absencií zmluvy o úvere, a to k termínu konečnej splatnosti a údaju o priemernej výške RPMN. V Štandardných informáciách o spotrebiteľskom úvere, ktoré tvoria prílohu a neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere č. 406300204 je jasne, určito a zrozumiteľne uvedený termín konečnej splatnosti s dátumom 28. 12. 2013. Pokiaľ ide o údaj o priemernej výške RPMN je uvedený v štandardných informáciách o spotrebiteľskom úvere, výška priemernej hodnoty ročnej RPMN na poskytnutý úver platnej ku dňu podpísania zmluvy o úvere bola vo výške 46,18 %. Čo sa týka neuvedenia výšky RPMN v zmluve o úvere č. 406300204, tá bola uvedená na prednej strane zmluvy o úvere a je vo výške 267,25 %.

9.1. V súvislosti s posúdením zmluvy o úvere za bezúročnú a bez poplatkov konštatoval, že žalobca podal žalobu na plnenie a nedôvodne podáva zároveň aj určujúcu žalobu, pričom v samotnom odôvodnení sa súd vysporiada s určujúcim nárok a v konečnom dôsledku až rozsudok na plnenie vyrieši s konečnou platnosťou sporné práva a povinnosti medzi účastníkmi konania, pričom taký rozsudok je aplikovateľný a vykonateľným titulom. Takéto konanie žalobcu sa javí ako účelové s cieľom navyšovania trov konania, pričom samotné konštatovanie neprijateľnej zmluvnej podmienky pri nároku na plnenie je nedôvodné.

9.2. Dodal, že v zmysle § 137 písm. c/ CSP žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať, že na určení právneho vzťahu alebo práva v čase rozhodovania súdu má naliehavý právny záujem. Žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na určení zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov. V tomto smere poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17Co/325/2016-75 z 14. júna 2017, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/251/2015 z 16. marca 2016, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. novembra 1998, sp. zn. 5Cdo 60/1998, publikovaného v Zbierke súdnych rozhodnutí pod č. Rc 8/2000 a rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo 112/2004 (81/2006 ZSP). Zásada, že žalobca sa nemôže žalobou úspešne domáhať určenia právneho vzťahu alebo práva tam, kde sa môže domáhať splnenia povinnosti podľa § 80 písm. b/ OSP, však neplatí vtedy, ak žalobca (napriek možnosti domáhať sa priamo splnenia povinnosti) preukáže, že má naliehavý právny záujem na určení určitého práva alebo právneho vzťahu; v takomto prípade treba jeho určovaciu žalobu považovať za procesne prípustnú. Ak žalobca neosvedčí naliehavý právny záujem na ním požadovanom určení, ide o prvoradý dôvod pre zamietnutie žaloby. Pokiaľ teda súd dospeje k záveru, že určovacia žaloba nie je z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení spôsobilým alebo prípustným prostriedkom ochrany práva, zamietne žalobu bez toho, aby sa zaoberal meritom veci.

10.1. Žalovaný v odvolaní ďalej uviedol, že ak bolo právoplatne rozhodnuté o povinnosti plniť, tvorí výrok takéhoto rozsudku prekážku právoplatne rozhodnutej veci vo vzťahu k určovacej žalobe aj podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 100/01, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovisk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov. V danom prípade, keď na základe žaloby žalobcu okresný súd rozhodoval aj o nároku na plnenie, nebol daný naliehavý právny záujem na určení, že úvery sú bezúročné a bez poplatkov, pretože posúdenie dôvodnosti žaloby na plnenie v sebe zahŕňa aj vyriešenie predbežnej otázky, či úvery je potrebné považovať za bezúročné a bez poplatkov, v dôsledku absencie obsahových náležitostí zmlúv. Bolo by nadbytočným, aby súd samostatným výrokom rozhodoval o tom, že úvery sú bezúročné a bez poplatkov, keď z rozhodnutia súdu o nároku na plnenie a z odôvodnenia rozsudku vyplýva, ako súd túto otázku posúdil. Je v rozpore s čl. 2 CSP, ak žalobca na podklade zmluvného vzťahu, ktorým je zmluva o úvere, podáva opakované a nedôvodné žaloby. Ak súd určí vydanie bezdôvodného obohatenia z predmetnej zmluvy aký má praktický význam žaloby na určení zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov pričom jediným výrokom, a to žaloby na plnenie by subsumoval všetky svoje sporné práva z danej zmluvy pod jedinú žalobu a nezaťažoval by nezmyselnými žalobami, ktoré nič neriešia, činnosť všeobecných súdov SR. Žalovaný sa domnieva, že ide o naplnenie čl. 5 CSP, teda o zjavné zneužitie práva, ktoré nepožíva právnu ochranu.

10.2. Poukázal na neodstrániteľnú prekážku konania, ktorú predstavuje existencia veci rozhodnutej, na ktorú je súd povinný prihliadať počas konania. O platnosti jednotlivých častí zmluvy o úvere č. 406300204 (teda či zmluva je bezúročná a bez poplatkov alebo nie) už bolo rozhodnuté dňa 23. 10. 2014 rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava, IČO: 35922761, spoločnosť zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, oddiel: Sa, vložka č. 3530/B, sp. zn. SR 04985/14, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť. Do pozornosti odvolacieho súdu dal niekoľko rozhodnutí zaoberajúcich sa problematikou rozhodcovských rozsudkov. Z Rozhodcovského rozsudku bolo zrejmé, že posúdil Zmluvu ako platnú a odplatnú právny úkon a na jeho základe priznal žalovanému voči žalobcovi plnenie. Pripomenul, že z hľadiska res iudicata je prípadná nesprávnosť Rozhodcovského rozsudku irelevantná a aj v takomto prípade res iudicata naďalej existuje. Vzhľadom k uvedenému by súd mal konanie zastaviť pre neodstrániteľný nedostatok konania.

11.1. V nadväznosti na bezdôvodné obohatenie žiadané žalobcom uviedol, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon. Žalobca plnil na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, predmetná zmluva o úvere nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy o úvere nikdy neodpadol. Na podporu svojich tvrdení poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 1Co/79/2011-93 z 20. 12. 2011. Uviedol, že v tomto štádiu konania existuje právoplatný exekučný titul, ktorý doposiaľ nebol zrušený.

11.2. Žalobca si vyčíslil sumu bezdôvodného obohatenia vyplývajúcu zo zmluvy o úvere zo sumy ktorú zaplatil nad istinu z predmetných zmlúv o úvere vo výške 70 eur, avšak táto suma pozostáva aj zo zmluvnej pokuty vo výške 312 eur, ktorá je uvedená v zmluve o úvere v bode 5 Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru. Suma bezdôvodného obohatenia zo zmluvy o úvere pozostáva zo zákonného úroku z omeškania, ktoré žalovanému ako veriteľovi patria v zmysle § 369 Obchodného zákonníka. Je sporné, že do sumy zo zmluvy o úvere, ktorú si uplatňuje žalobca vo výške 70 eur, nemožno zahrnúť ani trovy rozhodcovského konania a trovy mediačného konania, pretože ak by súd určil zmluvy za bezúročné trovy konania nemožno subsumovať ako bezdôvodné obohatenie vo vzťahu k bezúročnej zmluve.

12.1. V súvislosti s primeraným finančným zadosťučinením odvolateľ uviedol, že nepostačuje všeobecná konštatácia funkcie primeraného finančného zadosťučinenia. Žalobca neodôvodnil jasne a určito skutkové okolnosti týkajúce sa záväzkovo - právneho vzťahu medzi ním a žalovaným. Uviedol, že súd mal povinnosť prihliadať na ust. § 13 ods. Občianskeho zákonníka. Priznanie náhrady prichádza do úvahy za situácie, ak porušenie práva už nie je možné napraviť inak.

12.2. Za spornú považuje aj výšku požadovanej náhrady finančného zadosťučinenia. Žalobca relevantne neodôvodnil výšku požadovaného finančného zadosťučinenia (odhadom určené), ktoré určite nie je primerané a čo považuje za primeranosť. Poukázal na § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Žalobca považuje finančné zadosťučinenie požadované žalobcom za poskytujúce ochranu a ospravedlňujúce ľahostajnosť žalobcu. Takto priznané finančné zadosťučinenie nie je možné považovať za primerané a spravodlivé, pretože ide len o duplicitné uplatnenie a priznanie sumy bezdôvodného obohatenia. Určenie konkrétnej výšky je síce vo výlučnej kompetencii všeobecných súdov, ktoré sú povinné individuálne posúdiť každý jednotlivý prípad s ohľadom na kritériá stanovené v zákone, avšak tieto sú povinné priznať výšku finančného zadosťučinenia aj riadne odôvodniť s poukazom na nemateriálnu ujmu, ktorá spotrebiteľovi vznikla. Vzhľadom k uvedenému považuje

rozsudok súdu, ktorým priznal žalobcovi finančné zadosťučinenie vo výške 150 eur za nedostatočne odôvodnené a arbitrárne. Nepostačuje totiž v odôvodnení poukázať na výšku bezdôvodného obohatenia, pretože to už raz kompenzované bolo. V súvislosti s napadnutým rozsudkom žalovaný poukázal na ust. § 220 ods. 2 druhá veta CSP.

13.1. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý úvodom poukázal na to, že podľa jeho mienky je odvolanie žalovaného podané oneskorene. Poukázal na to, že odvolanie je účelové, keďže žalovaný mal možnosť vyjadriť sa počas pojednávania, neuvádzal žiadne skutkové tvrdenia. Považuje za nesporné, že ide o spotrebiteľský spor. Žalovaný počas pojednávania nenamietal proti vyjadreniam žalobcu ohľadom nesprávnosti uvedenej RPMN. Prepočet RPMN cez stránku Ministerstva financií SR vyšla vo výške 235,75 %. Žalovaný nárok považuje teda za opodstatnený. Nároky sú odôvodnené aj s cieľom európskych smerníc na ochranu spotrebiteľa. Poukázal na povinnosť členských štátov EÚ a ich orgánov, aby chránili záujmy spotrebiteľov pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami a nekalými obchodnými praktikami.

13.2. Do pozornosti odvolacieho súdu dal niekoľko rozhodnutí všeobecných súdov Slovenskej republiky, ktoré sa zaoberali problematikou spotrebiteľských zmlúv a neprijateľnými zmluvnými podmienkami, napr. rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 7C/96/2016 z 1. júna 2017, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/303/2015 z 30. júna 2016, rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 12Csp/166/2016 z 30. mája 2017 a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/84/2011 z 12. decembra 2011. Záverom uviedol, že odvolanie žalovaného pôsobí zmätočne. S poukazom na uvedenú rozhodovaciu činnosť ako aj na zachovanie práva na spravodlivý súdny proces považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne a navrhuje odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok potvrdil.

14. Následne sa strany sporu vyjadrili ohľadne skutočností, ktoré už skôr v odvolacom konaní uviedli.

15.1. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP) preskúmal odvolaním žalovaným napadnutý rozsudok v časti výrokov, ktorými určil úver zo spotrebiteľskej zmluvy za bezúročný a bezpoplatkový, ktorými žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 70 eur ako aj povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 150 eur a závislý výrok o náhrade trov konania procesným postupom podľa § 378 ods. 1 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), posudzujúc podané odvolanie za odvolanie podané včas dospel k záveru, že rozsudok prvoinštančného súdu v odvolaním napadnutých výrokoch je potrebné v zmysle § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

15.2. Výrok napadnutého rozsudku týkajúci sa zastavenia konania v časti, ako aj výrok o zamietnutí žaloby vo zvyšku sa v dôsledku absencie podaného odvolania stali právoplatnými a nie sú predmetom prieskumu odvolacieho súdu.

16.1. Odvolací súd prednostne vo vzťahu k vyjadreniu žalobcu k otázke včasnosti podaného odvolania uvádza, že z obsahu spisu vyplýva, že napadnutý rozsudok bol žalovanému doručený dňa 21. 09. 2018, pričom odvolanie podané elektronicky bolo prijaté súdom dňa 08. 10. 2018, teda v zákonnej 15 dňovej lehote na podanie odvolania.

16.2. Vo vzťahu k procesným podmienkam je treba poznamenať, že predmetný vzťah je vzťahom spotrebiteľským a okrem hmotnoprávneho vymedzenia pojmu spotrebiteľ tento spor plne napĺňa duch zákona pri ochrane spotrebiteľa s použitím procesných nástrojov a postupov upravených v civilnom sporovom poriadku vrátane pravidiel sporu so slabšou stranou sporu. Uvedené platí aj pre tento prípad, v ktorom sa na prvý pohľad môže zdať, že (okrem iného) domáhaním sa bezdôvodného obohatenia (mimozmluvný inštitút) sa nenapĺňa podstata spotrebiteľského práva založeného na spotrebiteľskej zmluve. Keďže v tomto prípade ide o podstatu, ktorá spočíva aj na relevantných tvrdeniach spotrebiteľa o existencii spotrebiteľskej zmluvy, nemožno miestnu príslušnosť hodnotiť inak ako podľa pravidiel, ktoré upravujú spor vychádzajúci zo spotrebiteľského postavenia (v tomto prípade žalobcu). K uvedenému pozri § 19 písm. d/ CSP.

17. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku odvolací súd uvádza, že ho bolo potrebné zrušiť z viacerých dôvodov.

18.1. Podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak neboli splnené procesné podmienky.

18.2. Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

18.3. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

18.4. Podľa § 220 ods. 2 veta tretia CSP, súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

19. Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať, či napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 389 ods. 1 CSP, odvolací súd skúmal, či konanie v predmetnej veci takouto vadou netrpí. Osobitne sa zamerlal na skúmanie, či v konaní (ne)došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom stranám sporu, pod ktorou treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa strane znemožní realizácia jej procesných práv, priznaných jej v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jej práv a právom chránených záujmov. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky, okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

20. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia, pričom štruktúra odôvodnenia súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 220 ods. 2 CSP. Výkladom tohto ustanovenia treba dospieť k záveru, že s tam uvedenými požiadavkami je v rozpore nielen úplný, či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, ale napr. aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. prípad, keď právne závery zo skutkových zistení pri žiadnej nožnej interpretácii nevyplývajú, a napokon tiež len všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť vyvedené. Právo (strany) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Účelom odôvodnenia rozhodnutia je totiž preukázať jeho správnosť, logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť myšlienkový postup súdu vedúci k rozhodnutiu i s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Niet v ňom miesta pre dohady a domnienky. Súčasne je i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní súdnych rozhodnutí, ktoré preto musia byť preskúmateľné. V opačnom prípade sa účastníkovi odníma možnosť konať pred súdom pre porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní, a teda i porušuje právo na spravodlivé súdne konanie.

21. Ak sa súd prvej inštancie dopustil omylu v právnom posúdení pre chybnú interpretáciu právnej normy a z tohto dôvodu zároveň nedostatočne zistil skutkový stav, nesplnil tým ústavnú a zákonnú povinnosť garantovať obsah základného práva na súdnu ochranu s tým, že takýto komplexne chybný postup by nemal naprávať súd vyššej inštancie. Znenie komentovaného ustanovenia zachováva logickú postupnosť, keď nedostatočné zistenie skutkového stavu uvádza ako následok nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie. V prípade zrušenia rozhodnutia z tohto dôvodu vráti odvolací súd spor na ďalšie konanie a nové rozhodnutie súdu prvej inštancie (Mazák, J. Komentár k Občianskemu súdному poriadku. § 221. Bratislava : ASPI, 2003, in Števíček. M, Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1303).

22.1. Podľa § 161 ods. 1 CSP, ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“).

22.2. Podľa § 230 CSP, ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.

23. Podľa § 35 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu. Právoplatný rozhodcovský rozsudok ukladajúci vykonať prejav vôle nahrádza tento prejav vôle.

24. Odvolací súd prednostne vyhodnocuje otázku postupu súdu, v ktorom bol z úradnej povinnosti skúmať procesné podmienky (konkrétne negatívnu podmienku - *res iudicata*), ktoré vyhodnocovanie zároveň súvisí s otázkou prípustnosti žaloby o určenie, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bezpoplatkový. V otázke predmetu konania sa procesná teória celkovo zhoduje. Zástancovia predmetu konania v užšom zmysle slova tvrdia, že je to žalobný nárok (žalobný petit), ktorý sa má stať súčasťou výroku rozhodnutia, ak súd žalobe vyhovie. Takto sa spravidla chápe v praxi. Zástancovia predmetu konania v širšom zmysle slova chápu predmet konania ako žalobný nárok spolu so skutkovým odôvodnením, z ktorého by mal žalobný návrh vyplývať (bližšie pozri komentár k § 131). K takémuto názoru sa prikláňa prevažná väčšina predstaviteľov právnej teórie. Tento postulát vychádza aj z normatívnej dikcie tohto ustanovenia, ktoré normuje o prekážke právoplatne rozhodnutej veci. V zmysle tejto prekážky sa nemôže o veci, o ktorej sa už právoplatne rozhodlo, rozhodnúť znova. Výklad pojmu

„tá istá vec“ je pomerne jednotný v tom zmysle, že musí ísť o tie isté subjekty práva, ktoré vystupovali v pôvodnom konaní ako sporové strany, a ten istý predmet konania (to znamená, že ide o totožný nárok uplatnený z totožného skutkového základu medzi totožnými subjektmi - nie je pritom rozhodujúce, či pôvodné strany vystupujú v pôvodných procesných postaveniach). (Števček. M, Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 837 s.).

25. Ak bolo právoplatne rozhodnuté o povinnosti plniť, či už kladne alebo záporne (či sa žalobe vyhovel alebo bola zamietnutá), tvorí podľa doterajších výkladov výrok takéhoto rozsudku prekážku právoplatne rozhodnutej veci vo vzťahu k určovacej žalobe medzi tými istými sporovými stranami vo vzťahu k tomu istému skutku, ktorý už bol predbežne právne kvalifikovaný v rozsudku na plnenie. Naopak to však neplatilo. Teda právoplatný rozsudok o určovacej žalobe netvorí automaticky prekážku právoplatne rozhodnutej veci voči žalobe na plnenie. Právoplatným rozsudkom o určení práva, či právneho vzťahu sa ešte nerozhodlo o povinnosti plniť z tohto práva alebo právneho vzťahu. Preto bola žaloba na plnenie v týchto prípadoch prípustná. (Števček. M, Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 838 s.)

26. Výrok o splnení povinnosti tak je prekážkou veci rozsúdenej len voči iným (ďalším) potenciálnym výrokom o splnení povinnosti vyplývajúcej z totožného skutkového základu medzi tými istými subjektmi, nie voči neexistujúcemu meritórnemu určeniu determinujúceho práva. Výrok medzitimného rozsudku o prejudiciálne (determinujúco) pôsobiacom práve, pochopiteľne, predstavuje prekážku veci rozsúdenej voči iným (ďalším) potenciálnym určovacím výrokom vyplývajúcim z totožného skutkového deja a medzi tými istými subjektmi. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci sa vzťahuje i na rozhodnutia vydané v rozhodcovskom konaní, v priestupkovom konaní či v adhéznom konaní trestnom. (Števček. M, Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 838-839 s.).

27. Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku a obsahu spisu zistil, že súd prvej inštancie rozhodol o viacerých nárokoch žalobcu, pričom podstatu argumentácie priamo a odvodene smeroval k zisteniam, že dňa 21. 03. 2012 strany sporu uzavreli zmluvu o úvere (pozn. odv. súdu: č. 406300204). Z obsahu spisu tiež vyplýva, že tak v konaní pred súdom prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní žalovaný namietal existenciu nedostatku procesnej podmienky (negatívna procesná podmienka) veci rozsúdenej, ktorá spočívala v tom, že existuje rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava, sp. zn. SR04985/14. Z obsahu spisu (z obsahu odôvodnenia rozhodcovského rozsudku) vyplýva, že predmetom posudzovania v rozhodcovskom konaní bola zmluva dňa 21. 03. 2012 č. 406300204, pri zachovanej totožnosti účastníckych pozícií (aj keď v opačnom postavení).

28. Hoci uvedenými informáciami súd prvej inštancie disponoval, z obsahu spisu a z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, že by sa otázkou relevantne zaoberal. Postupom prvoinštančného súdu bolo treba zistiť stav rozhodcovskej veci, pretože do spisu boli žalovaným založené fotokópie rozhodcovského súdu bez vyznačených doložiek právoplatnosti. V tejto fáze existuje tvrdenie žalovaného a osvedčenie tohto tvrdenia o existencii rozhodnutia, ktoré inak zakladá prekážku veci rozsúdenej a na druhej strane existuje potreba súdu (z úradnej povinnosti) zisťovať, či v tomto sporovom konaní existuje prekážka veci rozhodnutej, resp. prekážka začatého konania. Ak vydal rozhodcovský orgán rozhodnutie, ktoré zakladá prekážku veci rozhodnutej, musí ísť o rozhodcovský orgán s právomocou, ktorá ho na rozhodnutie „splnomocňuje“. Inak môže ísť len o rozhodcovský rozsudok, ktorý existuje kauzálnne, ale nemá normatívne (zaväzujúce) účinky.

29. Podľa § 185 ods. 3 CSP súd aj bez návrhu môže vykonať dôkazy na zistenie, či sú splnené procesné podmienky, či navrhované rozhodnutie bude vykonateľné, a na zistenie cudzieho práva.

30. Odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 28 Cdo 3033/2009 podľa ktorého „Ten, kto byl účastníkem řízení, v němž bylo vydáno pravomocné rozhodnutí ukládající mu platební povinnost, je tímto výrokem vázán, a nemůže proto v jiném řízení úspěšně uplatňovat nárok na vrácení částky zaplacené podle tohoto rozhodnutí s tvrzením, že ve skutečnosti žádnou platební povinnost neměl. Ani soud nemůže vycházet z jiného závěru o existenci či neexistenci nároku mezi týmiž účastníky, o němž již bylo pravomocně rozhodnuto, a tuto otázku nemůže sám v jiném řízení znovu posuzovat ani jako otázku předběžnou“.

31.1. Pretože súd prvej inštancie nezistil dostatočne existenciu, stav a záväznosť rozhodcovského rozsudku a vzťah tohto konania k tejto negatívnej procesnej podmienke relevantne neodôvodnil, založil svojmu rozsudku vadu nepreskúmateľnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku, čím znemožnil strane uplatňovať procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva (žalovaného) na spravodlivý proces.

31.2. V ďalšom konaní bude potrebné náležite skutočnosti spojené s procesnými podmienkami (ex offa), napr. vyžiadanie podkladov z rozhodcovského súdu a pod., zistiť a vyvodiť z nich právne dôsledky. Bez skúmania existencie tejto (negatívnej) procesnej podmienky je ďalšia činnosť prvoinštančného ako aj odvolacieho súdu predčasná. V prípade existencie prekážky veci rozsúdenej je treba konanie zastaviť.

31.3. V prípade, ak súd vyhodnotí, že neexistuje rozhodcovský rozsudok zakladajúci prekážku veci rozsúdenej, alebo hoci existuje právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu, ale z právne relevantného dôvodu (ktorý je treba odôvodniť v súlade s požiadavkou § 220 ods. 2 CSP) nezakladá prekážku veci rozhodnutej (napr. nejde o totožnú vec, alebo ide o totožnú vec, ale rozhodcovský rozsudok je paaktom napr. vzhľadom na absenciu právomoci rozhodcovského rozsudku), odvolací súd v ďalšom obsahu tohto odôvodnenia vzhľadom na hospodárnosť konania a odvolacie dôvody žalovaného uvádza nasledovné čiastkové závery.

32. Súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že v tejto veci ide o spotrebiteľský právny vzťah a zmluva predložená žalobcom (č. I. 14) neobsahuje výšku RPMN (pozn. odv. súdu: v políčku na to určenom). Z obsahu predloženej úverovej zmluvy žalovaným v odvolacom konaní taký údaj vyplýva. Rozhodujúcim je výťah zmluvy, ktorý bol odovzdaný spotrebiteľovi. Správny bol tiež skutkový a právny záver súdu prvej inštancie, že samotná zmluva o úvere neobsahovala konečný termín splatnosti. Ďalším čiastkovým záverom je, že súd prvej inštancie dostatočne neodôvodnil ako dospel k záveru, že RPMN neobsahuje poplatok vo výške viac ako 50 % samotného poskytnutého úveru. V tejto časti je odôvodnenie napadnutého rozsudku nepreskúmateľné a uvedené bude treba v ďalšom postupe dostatočne odôvodniť.

33. V prejednávanom prípade prvoinštančný súd vyhodnotil existenciu naliehavého právneho záujmu vo vzťahu k určeniu úverovej zmluvy a určil úverovú zmluvu zo dňa 21. 03. 2012 č. 406300204 za bezúročnú a bezpoplatkovú. Odvolací súd by s uvedeným postupom bol stotožnený za situácie, že spotrebiteľ by sa v tom istom konaní nedomáhal žaloby na plnenie, ktoré nároky sú založené na tých istých skutkových predpokladoch (skutočnostiach ohľadne zmluvy a absencie predpísaných náležitostí). Spotrebiteľ sa môže domáhať žaloby o určenie zmluvy za bezúročnú a bezpoplatkovú v prípade, ak sa takým určením zabezpečí jeho ochrana, a teda cieľ takej žaloby. Môže ísť o prípad, že sa spotrebiteľ domáha takého určenia v existujúcom a pokračujúcom právnom vzťahu medzi spotrebiteľom a veriteľom. Uvedeným rozhodnutím (keďže splátky istiny ďalej spotrebiteľ plní) predíde konaniu o plnenie tým, že pri určení úveru za bezúročný a bezpoplatkový (právoplatným rozsudkom) bude viesť spotrebiteľ aj veriteľ, že splnenie zmluvy je závislé od vrátenia zaplatenej istiny bez platenia poplatkov a úrokov. Takto sa ďalší spor nevyvolá. Odlišná situácia nastáva, ak sa spotrebiteľ domáha žaloby na plnenie, ktorá žaloba a súdne prejednanie v sebe v rámci predbežnej otázky zahŕňa aj otázku posúdenia, či je úver bezúročný a bezpoplatkový, tak ako je to v tomto prípade. Za takej situácie už žaloba o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti popri žalobe neobstojí, pretože uvedeným nebude naplnený cieľ ochrany spotrebiteľa.

34.1. Podľa § 11 ods. 4 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.

34.2. Aj keď prvoinštančný súd žalobu v časti týkajúcej sa určenia bezpoplatkovosti a bezúročnosti vo vzťahu k naliehavému právnomu záujmu odôvodnil tým, že osobitný predpis predpokladá naliehavý právny záujem, odvolací súd uvádza, že formálne prípustnosť žaloby vo vzťahu k spotrebiteľskej zmluve (všeobecne) okrem CSP, primárne vychádza zo zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, pričom podľa ust. § 3 ods. 5 cit. zákona proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva.

34.3. Zákon o spotrebiteľských úveroch v jeho ust. § 11 ods. 4 (účinný od 01. 01. 2018) stanovil možnosť spotrebiteľa domáhať sa určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou. Uvedená možnosť v svetle predpokladov a podmienok naliehavého právneho záujmu nie je automaticky uplatniteľná. Hoci zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch možno považovať za osobitný zákon, ktorý vo vzťahu k CSP je „osobitným predpisom“, nemožno bez ďalšieho považovať žalobu o takom určení za prípustnú. Tým je daný základný rámec ochrany a zároveň predpoklad existencie osobitného predpisu v zmysle § 137 CSP. Neznamená to ale, že možno „žalovať“ bez rozumne zvoleného dôvodu a výsledku, ktorý sa spotrebiteľ žalobou snaží dosiahnuť v konaní. Uvedené podporuje práve cit. ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a účel vyjadrený v jeho hypotéze slovami „s cieľom ochrany spotrebiteľa“. Inými slovami aj pri hodnotení existencie naliehavého právneho záujmu je treba, aby súd vyhodnotil

existenciu cieľa, ktorý spotrebiteľ podaním žaloby sleduje a ak ten je cieľom naplňajúcim jeho ochranu, je považovaný za prípustný. V tomto konkrétnom prípade tvrdenia žalobcu - spotrebiteľa k takému cieľu nesmerovali, pretože sa domáhal práva na plnenie a jeho aktuálny stav vyplývajúci so spotrebiteľskej zmluvy taký cieľ ochrany spotrebiteľa nevyžaduje.

35. V závere odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok v časti týkajúcej sa priznaného primeraného zadostučinenia je potrebné v ďalšom postupe odôvodniť vo vzťahu k priznatelnosti uvedeného uplatneného nároku. Uvedené súvisí s tým, že porušenie práva spotrebiteľa doposiaľ nebolo priznané právoplatne, s čím sa musí súd prvej inštancie vysporiadať.

36.1. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody, odvolací súd prvoinštančný rozsudok v napadnutej časti v spojení so závislým výrokom o trovách konania podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

36.2. Súd prvej inštancie sa v ďalšom konaní bude riadiť právne záväzným názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP). O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí (§ 396 ods. 3 CSP).

37. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá Civilného sporového poriadku v spojení s § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).